

Mahşer Gününe Mektuplar

- [Mahşer Gününe Mektup - 1](#)
- [Mahşer Gününe Mektup - 2](#)
- [Mahşer Gününe Mektup - 3 \(en kötüyü bile ne ağılatır?\)](#)

Mahşer Gününe Mektup - 1

Şu güne kadar yaşamış, bundan sonrada yaşayacak herkese bir mektup yazılabilir mi?

Aslında tüm yazdıklarımızı tüm bilinçliler okuyacak. Zira, mahşer gününe inanmak bunu getirir. Bende bu gece, tüm insanların okuduğunun bilincinde olup yazacağım bunları. Bu yükü kaldırmak, kaldırabilmek bile bir mesele. Aslında yük metaforu, bu gibi durumlar için oldukça yetersiz. Çünkü yük, taşıyabileceğinden ağır geldiğinde kaldıramazsın. Ben bunu taşıyamıyorum ama yazacağım. Yamuk ve yumukta olsa.

Gerçi mahşer gününde benim bunu yazdığım süreci görüp, okuyacak insanlar, biliyorlar ne olduğunu. Sadece yaptığım için yapıyorum.

Bu gün günah işledim, hiç bir şey yapmasam bile banka *app*'ini kullandım. Veyahut, kendim için dilediğimi kardeşim için dilemekten aciz kaldım. Her gün bir kişinin öldürüldüğüne şahit olsan emin ol alışırsın. Bende öyle, alıştım günah işlemeye. Günah, genç bir saat gibi tıkr tıkr işliyor. Tıngır mıngır yazmaya gayret ediyorum bunları.

Aslında bu gün, başka bir milat. Bu gün neler olduğunu mahşerde benimle birlikte bunu izleyen insanlar biliyor. Mahşer gününün savunmasızlığı, çaresizliği beni yiyip bitiriyor. Bu güne sebep olan şeyleri yaptım, neden ve neleri düşünerek yaptığımı biliyorsunuz. Biliyorsunuz, günah işledim ancak nasıl olduysa birazınız bana hak veriyor. Tutuklu kalmıştım. Hem vücudum hemde dilim.

Bu gün fiziksel acı çekmek istedim. Hatta ormanlık bir alandan geçerken âni bir fren böğürtüsüyle ölmek istedim. Düşünerek var edilebilen bir şey idi bu. Arkamdan ağlayan insanları hayal ettim. En fazla 30 kişi göz yaşı döker. 1-2 seneye 25'i unuttur. 3-5 seneye ise 1-2 kişinin aklına ara sıra gelirim. 50-60 yıla ise kimsenin aklına gelmem. Ne şairleri, ne dava adamlarını, ne değerli insanları yuttu bu zaman denilen şey. Tabii yutacak.

Tâbi olursak, bu dünya tarafından biz yutulacağız. Alışılmış cümlelere, siyasetçilere ve sahte din adamlarına. Lütfen, tâbi olmayalım.

Allak ve bullağım.

Toparlar isem, devam edeceğim.

Mahşer Günüme Mektup - 2

Yaşamak, ancak bütünleşmek için bir uğraştı benim için. Henüz yeni doğan bir çocuğun gözlerindeki yorgunlukla eşdeğer olan annenin yorgunluğu, ancak babanın heyecanı ile bütünleşir. Bütünleşmek, bahsi geçen gözlerden anlaşılacağı üzere, 2+2 olması değildir. -2 + (+2) olmaktır. Çünkü bütünleşmek, sıfıra varmaktır.

Bu sebepten sıfırın içine bir delik daha açmak ve tarihin tekerrürden oluşunun feleğin çember ile bağlantısının olmasını farkına varmak yaşantımı daha fazla bütünleştirmiş idi.

Bütünleşmek dedik fakat neyle bütünleşmek olduğunu söylemedik. Çünkü yaşantıda bütünleşmek ancak her şey ile olur. Her şey ise doğada vardır. Doğa ile bütünleşmek, yaşantını onun üzerine sağlamaktır. Hayır, sana doğada yaşa demiyoruz, sana doğadaki gibi yaşa diyoruz. Yönetimini, yenilenmeni ve sağlığını bunun üzerine kurmak, yapabileceğimiz en büyük şey.

Çoğul hitap etmeme rağmen, bunu yazdığım saçma sapan yerde tek olduğumu ve (muhtemelen) her zamanda burada tek olacağımı biliyorsunuz. Çünkü siz, bunu gören ruhlar bu yükü kaldırma girişiminde bulunan ahmak benliğime gülüyorsunuz. Tün acılarınıza, tüm günahlarınıza rağmen. Sıra sizede gelecek, biliyorsunuz.

Karşılık oluşturmaya çalışıyorum, karşınızda ben olmama rağmen. Bilmiyorum.

Mahşer Gününe Mektup - 3

(en kötüyü bile ne ağlatır?)

En kötü kimdir bilemiyorum. En azından bunları yazarken kimdi bilemiyorum. Siz, bunu okuyan ve yazma sürecime şahidlik eden tüm insanlık. Biliyorsunuz, en kötünün kim olduğunu. En kötülerin kim oldukları da.

Bir insanın (gözlemlediğim kadarıyla) özel birisi değil ise, saf iyilik veyahut saf kötülükten oluşması bana absürt geliyor. İstemedende iyilik yapan insanlara şahid oldum çünkü. Ancak, bir ağacın tohumunda bozukluk var ise, mutlaka o her mevsimde çıkardığı mahsule sirayet ediyor.

Bir iyinin tüm kötülüklere karşı iyiliğine devam etmesi ve sonunda mutlu olacak olması, tüm kötülerini ağlatır.

Bir iyinin, kâr odaklı davranmaması mesela...

Hız. Peygamber(s.a.v)'e bırak bu işleri, eğer istersen sana en güzel kadını verelim veya kabile reisliği verelim veya para verelim en zenginimiz sen ol dendiğinde, o kâr odaklı bakmadı duruma. Zulüm görmeyiz, yavaş yavaş islamiyet'i yayalım diye düşünmedi. Kâr, sanırım ecnebilerin çıkardığı bir şey idi.

Karışık aklım, mahşerde bolca vaktimiz var ve hiç vaktimiz yok. Bunun özgüvenliği ve deliliğiyle bir şiirde kusmak istiyorum bu mektuba.

Parmaksızsın, piramitler yapıyorsun
Ahlaksızım, ahlaksızlığı yaratıyorsun

Yaşamayı, sigara molası vermeyi ve
bazı şeylerin değiştiğini kabul etmek

Ümit, alnımın yazısıdır, bakıyorsun
Her şeye rağmen, çocuğunu saçlarından öpmek

Yazılanı yaşamak ve yazdığını yaşamak
Korku veriyor değil mi?

Kasıntı bir hâle bürünüyorum
Ne acı, değil mi?

Bir bulutu bıçaklamaya çalışmak ve
ve savaştığın canavara karşı, atınla usul usul gitmek

Öyle dört nala falan değil, sakın ve usulca.
Zifiri bir sessizlikte üstelik

Zihninin topraklarında olan depremler ve
ve silahın kafana dank etmesi

Kader fallarına her ne kadar rüşvet verirsen ver
Rüşvet vereceğın yazardı orada

Öngördüğün sadece küpesizlik ve iyilik
Sadece iyilerin, sessizliği
sevgilim.

24 kere astım kendimi
48 kez sadece son iki günde

Sadece tadına baktığın ve
ve haddinden fazla sevdiğın uçurumlar